

[Chr. Christensen]

der næsten er færdig på skolerne, og hvad med den timefordeling, der er sket? Jeg tror, det er væsentligt, at man her så hurtigt som muligt får en afklaring, for at kommunerne ikke skal komme til at stå i en situation, hvor det kan betyde ekstraansættelse af folk, som egentlig ikke er inde i den problematik.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Jeg vil gerne takke den langt overvejende del af ordførerne, som udtrykte en positiv holdning til det foreliggende forslag. Jeg har nogle bemærkninger til nogle af de ting, der blev ført frem fra visse af ordførernes side.

Fru Karen Højte Jensen var inde på, at de frivillige ordninger, vi hidtil har kendt til, har haft en god effekt, og at værdien var, at kommunerne havde frihed til at skræddersy deres ordninger efter de lokale behov. Det er korrekt, når fru Karen Højte Jensen gav udtryk for, at som lovforslaget ligger, peger det på, at det vel nok vil være det normale, at det er skolevejlederne, der laver arbejdet, men jeg vil dog understrege, at der står i bemærkningerne, at det ikke er tanken at afskære kommunerne fra at vælge andre løsninger, hvis det under hensyn til de lokale forhold anses for formålstjenligt. Jeg mener, at der i lovforslaget ligger den rummelighed, der gør, at kommunerne har frihed til at organisere vejledningen på den for det lokale område mest hensigtsmæssige måde.

Fru Karen Højte Jensen havde også nogle bemærkninger om, at det skulle være personlige kontakter og ikke skriftlige kontakter. Jeg måtte opfatte ordene som lidt kritiske over for dette, at man skulle have det større arbejde med de personlige kontakter. Jeg må understrege, at efter min vurdering vil en skriftlig kontakt til den gruppe, der her er tale om, stort set være uden værdi. Man må huske på, at de, som er gledet ind i uddannelse, og de, som er gledet ind i arbejdsforhold, ikke skal bruge vejledning. De uddannelsessøgende bruger uddannelsesstedernes vejledningsordninger. Det vil sige, at tilbage vil, alt andet lige, stå den gruppe, der har vanskeligst ved at søge uddannelse eller ved at komme i et arbejdsforhold, og som måske også, alt andet lige, er mindst motiveret for det. Jeg må erkende, at jeg ikke tror, at en skriftlig henvendelse på officielt dansk, kommunalt eller statsligt sprog, vil gøre det store

indtryk på denne gruppe af unge. Jeg tror, det er helt afgørende nødvendigt, at det bliver personlige kontakter, hvor mennesker med erfaring på det område får en samtale med de unge.

Hr. Hans Jørgen Holm var inde på nogle betragtninger, som også fru Helle Degn var inde på, vedrørende vejledningsbehovet. Jeg tror, at også fru Ebba Strange nævnte vejledningsbehovet, ikke mindst for pigerne og for indvandrere. Jeg er meget indstillet på, at vi også på dette område skal udforme bekendtgørelser og retningslinier i det hele taget, således at vi styrker disse områder, for dér ligger nogle store behov.

Hr. Hans Jørgen Holm var inde på, at det var vigtigt, at der var noget at vejlede hen til. Deri kan vist alle være overordentlig enige, men bemærkningerne forekom mig lige pessimistiske nok. Jeg skal ikke bestride, at vi stadig har problemer med kapaciteten på uddannelsesområdet, men jeg vil da godt understrege, at vi i år vil have lige knap 90.000 – jeg tror, det er 89.800 – uddannelsespladser til en årgang på 81.000 mennesker, som forlader folkeskolen. Vort problem ligger dels i, at der er ældre unge, som ikke hidtil har fået en uddannelse, der søger på lige fod med dem, der forlader folkeskolen, dels i, at visse fag søges af et langt større antal unge, end vi realistisk kan sluse ind i dem. Det er også en bemærkning til hr. Tinning, som syntes, at der var meget i dette, der kunne være fint, men det var ikke fint at få de unge til at tage en anden uddannelse end den, de oprindeligt havde tænkt på.

På de områder, de grafiske fag, frisørfaget, og hvad man ellers kan nævne af fag, hvor søgningen er så umådeligt meget større, end vi nogen sinde kan drømme om at skabe beskæftigelse for – der er altså måde med, hvor meget 5 mill. mennesker f. eks. kan bruge af frisører – synes jeg, at man gør de unge en tjeneste ved at sige til dem: det er ikke realistisk, at de 4.500 unge, som det er i år, der vil inden for servicefagene, kan finde beskæftigelse dér; er der ikke andet, I kunne tænke jer? Jeg synes, det er en overordentlig stor tjeneste at gøre de unge mennesker opmærksom på, at der ligger nogle problemer i modefagene, og at det er meget fornuftigt at vejlede dem og opfordre dem til at overveje, om der var andre uddannelser, de kunne tænke sig.